

MÁ MOC ZMĚNIT MINULOST.
JEN JEDNOU. NEVRATNĚ.

PŘEDURČENÁ

EMMA K. MORRIS

Emma K. Morris

PŘEDURČENÁ

© 2018

Mamince

Předurčenou věnuji tobě. K psaní mě přivedla láska ke knihám, ke knihám jsi mě přivedla ty.

„Destiny is not a matter of chance, it is a matter of choice.“

– W. J. Bryan –

„Anything’s possible. It’s a beauty of loving.“

– Hayden Panettiere: Home –

1.

Čtvrtek 7. ledna 2016

„Ach bože, dneska to bylo nekonečné,“ Adam s povzdechem dopadl zády na postel a unaveně se zadíval na mírně zkosený strop, který byl stejně jako zbytek místnosti vymalován příjemným odstínem fialové. Měl rád nejenom barvu zdí, ale celkovou atmosféru toho prostorného pokoje. Tu spoluvytvářely svíčky, žárovičky, několik zarámovaných fotografií, pár drobných dekorací, které prozrazovaly, že jde o dívčí pokoj, a taky několik abstraktních obrazů na zdech, jejichž autorkou byla jeho sestra Andrea. Vždycky to na něj působilo uklidňujícím dojmem, když tady byl.

A býval tady často. Automaticky začal hladit malého hnědobílého psa, který skočil za ním a lehl si mu přímo na břicho. Samou radostí se celý vrtěl a pokoušel se Adamovi důkladně olízat bradu.

„Nebylo by to tak hrozné, kdybys nemusel plnit tu pitomou praxi zrovna ve zkouškovém,“ podotkla Esther, která nejdříve odložila kabelku na svůj pracovní stůl a sundala si svetr. Oběma rukama si prohrábla dlouhé tmavé vlasy a pomalu zakroužila krkem, aby uvolnila napjaté svaly. Pak zvedla ruce nad hlavu a pohybem připomínajícím kočku si protáhla záda.

Strávila většinu dne v knihovně nad učebnicemi psychologie. A i když to bylo vyčerpávající a nudné, aspoň měla dostatek času se

připravit na nejbližší zkoušku. Na rozdíl od Adama, který trávil tři dny v týdnu brigádou ve stavební firmě.

Bylo to v ten nejnevhodnější čas – když se potřeboval každou volnou chvíli učit –, jenže neměl na vybranou. Aby prošel do dalšího semestru, musel absolvovat praxi. A stavební firma, již si vybral, pro něj měla volné místo jen v prosinci a lednu.

Adam zasténal. „Už toho mám plné zuby, to mi věř. Příští týden mám zatím nejtěžší zkoušku za celé dva roky a totálně v tom plavu.“

„To zvládneš, uvidíš,“ snažila se o co nejpozvedivější tón. „A shod’ Charlie dolů, nemá v posteli co pohledávat, a oba to moc dobře víte.“

Adam dělal, že přeslechl druhou část její věty, protože fenka Kavalíra Kinga Charlese Španěla, velmi originálně pojmenovaná Charlie, ho bezmezně milovala. Nechtěl ji zradit tím, že ji shodí z postele.

„Nemůžu si dovolit to podělat. Jestli tu zkoušku nedám, nejspíš ji už nezvládnou nikdy. Všichni říkají, že je děsná už napoprve, ale že u dalších pokusů je to ještě mnohem horší,“ vysvětloval. Cítil, jak se mu jen při myšlence na obtížnou zkoušku z fyziky svírá žaludek nervozitou.

Esther si bezmocně povzdechla. „Kéž bych ti s tím mohla pomoci. Ale fyziku jsem sotva zvládala na střední, té tvojí nerozumím ani za mák. Charlie, dolů. Hned,“ přikázala fence, která se neodvážila ji neposlechnout. Zůstala sedět před postelí a vrtěla ocasem ve snaze upozornit Adama, že by se jí mohl věnovat, i když musela z postele.

„Nechápu, proč nám musí otravovat život něčím tak hrozným, jako je fyzika,“ pokračoval Adam ve stížnostech a přitom si položil předloktí přes oči.

Esther spolkla poznámku o tom, že jako budoucí projektant staveb se bez fyziky jen těžko obejde. Věděla, že je Adam ve stresu, a nechtěla to ještě zhoršovat. Spustila přehrávání svého oblíbeného playlistu a šla se posadit na postel vedle něho.

„Musí být způsob, jak to zvládnout. Zvládly to celé ročníky studentů před tebou, tak to musí nějak jít.“

Charlie usoudila, že nemá cenu se dál doprošovat jejich pozornosti, a přeběhla ke dveřím pokoje. Čumákem je pootevřela natolik, aby prošla, a šla si lehnout do svého pelíšku v obývacím pokoji, kde začala okusovat plyšovou hračku, o které už nebylo možné říct, čím původně byla.

„Vlastně jsem o jednom způsobu uvažoval,“ prohodil Adam zamysleně.

„Opravdu? O jakém?“

„Řeknu Vanesse, jestli by mi nedala pár hodin doučování.“

Esther nevolí protáhla obličej. „Vanesse? Nemohl bys říct nějakému klukovi, třeba –“

„Proč?“ skočil jí do řeči.

„Nemám ji ráda.“

„No a? To přece není překážka pro to, aby mě pár hodin doučovala,“ namítl. Věděl o tom, že ji Esther moc nemusí, ale on přece taky nevycházal úplně s každým. To je normální.

„Prostě nechci, abys byl v její blízkosti, a mám pro to několik důvodů. Za prvé, Vanessa je zlá. Cítím to.“

Znali ji už od střední školy, chodila do stejného ročníku gymnázia jako oni, jen do jiné třídy. A shodou okolností teď studovala stejný obor jako Adam. Tedy, Esther měla o té *shodě okolností* jisté pochybnosti, ale nechávala si to pro sebe.

Adam se zamračil. „Udělal ti snad něco?“

„To ne, o to nejde. Prostě poznám, že je zlá. Uvnitř,“ položila si dlaň na hrudník. „Cítím, že pod její sladkou přetvářkou je zlá duše, úplně to z ní vyzáruje. Stejně tak její pocity jsou temné.“

„To myslíš vážně?“

„Ano.“

„Myslel jsem, že umíš poznat jenom to, jak se kdo cítí,“ podotkl udiveně. „Nikdy jsi mi neřekla, že poznáš taky povahu a duši člověka.“

Pokrčila rameny. „Jen proto, abys mi neříkal, že jsem blázen.“

Adam si ji zamýšleně prohlížel. Zvažoval, jestli její empatie skutečně může dosahovat takových extrémů. „Takže chceš říct, že umíš lidem číst myšlenky?“

„Ne, to neumím, ty blázínku,“ upřímně se rozesmála. „Kdybych to uměla, určitě už bys to věděl, protože bych ti odpovídala na věci, na které ses neptal nahlas.“

„Jsem rád, že neumíš číst, co si myslím,“ uculil se.

„Myslíš si snad o mně něco, co by se mi nelíbilo?“ pozvedla obočí.

„Nevím, jestli by se ti to nelíbilo, ale možná by tě to pohoršilo.“

„Nemusím ti číst myšlenky, abych věděla, na co myslíš,“ strčila do něho. „A nic z toho by mě nepohoršilo,“ zašeptala mu provokativně do ucha.

Adam si odkašlal a raději se vrátil k předchozímu tématu. „Tak fajn. Když tedy nečteš myšlenky, jak jsi poznala, že je Vanessa zlá?“

„Když už se chceš pohybovat v těchtohle termínech, tak bych řekla, že umím číst lidi.“

„Co to přesně znamená?“

„Poznám, jakou mají povahu. V jakém jsou rozpoložení a co cítí. Jako by vysílali emoce a já měla správný radar pro jejich zachycení,“ shrnula, co jednoduše považovala za svou přirozenou schopnost empatie.

„Takže Vanessa má špatnou auru?“ rozvíjel to dál.

„Nevidím aury, to jsem neřekla,“ zamračila se na něho. „Posloucháš mě vůbec?“

„Jistěže. Jen si myslím, že tyhle pojmy k sobě mají blízko, ne?“

Musela uznat, že na tom něco je. „Nevím, jestli aury existují. Ale vsadím se, že jestli ano, Vanessa ji má černou jako noc.“

„Ty jsi zvláštní člověk, Esther,“ znovu si lehl a podložil si hlavu dlaní.

„Myslíš, že jsem blázen?“ opětovala mu pohled.

„Ne, jistěže ne. Myslel jsem zvláštní v dobrém smyslu slova. Fascinuješ mě. Jsi naprosto rozkošná,“ pohládl ji hřbetem prstů po tváři. „Spíš si říkám, proč se to dozvídám až teď, že umíš něco nadpřirozeného. Známe se skoro celý život, a nikdy jsi mi neřekla, že tvoje empatie je nadpřirozená.“

Věděl o tom, že umí až překvapivě přesně odhadnout, jak se kdo cítí, včetně jeho. Vždycky spolehlivě vycítila, jakou má náladu. Ovšem poznávání povahy na základě pocitů, to bylo něco, o čem se nikdy nebavili... Adama by ani nenapadlo, že je něco takového možné.

„Není to nadpřirozené, aspoň pro mě ne. Vždycky jsem si myslela, že to umí každý.“

„Ale neumí.“

„Neumí,“ dala mu za pravdu. „Pro mě je to ale normální věc. Která mi navíc pomůže v mé budoucí práci.“

„No vidíš, to mě nenapadlo,“ uvědomil si Adam. Vždycky věděl, že bude výjimečně dobrá psycholožka, protože její schopnost empatie byla velmi silná, a tohle byla další velká výhoda, která jí pomůže stát se špičkovým profesionálem.

„A umíš ještě něco jiného? Třeba létat, vidět budoucnost, hýbat věcmi nebo tak něco?“ dobíral si ji trochu.

„Ne, nic o čem bych věděla,“ rozesmála se. „Jenom se mi zdá, že to zbytečně dramatizuješ. Jen umím odhadnout povahu člověka podle pocitů, tak ze mě hned nedělej čarodějnici.“

„Náhodou by to bylo fajn, kdybys to uměla,“ vzal ji za ruku a přiměl ji, aby si lehla vedle něj. „Mohla bys myšlenkou přivolat něco k pití a zapnout televizi, aniž bysme museli vstát z postele. Potom by ses podívala na příští čtvrtek, jakou otázku si vytáhnu z fyziky, a zvládl bych to levou zadní.“

Ocenila to smíchem. „Myslím, že to všechno budeme muset udělat jako obvykle.“

Povzdechl si. „Já vím. Ale je to škoda, nemyslíš?“ Začínal mít o něco lepší náladu. Díky Esther. Vždycky mu zlepšila náladu, někdy měl pocit, jako by mu předávala pozitivní energii. Teď zjistil, že tomu tak možná doopravdy je. Kdoví, co dalšího ještě uměla, aniž by o tom věděla.

„Moc bysme zlenivěli,“ usoudila. „Ale to nic nemění na tom, že bych byla radši, kdybys o doučování řekl třeba Danovi, ten je ve fyzice taky dobrý, ne?“ zmínila jednoho z jeho spolužáků, o němž jí Adam párkrát vyprávěl.

„Ale Vanessa je ve fyzice nejlepší, vždyť to víš,“ řekl smířlivě. „Když mi to vysvětlí ona, je vyšší pravděpodobnost, že to pochopím a nezvrtám tu zkoušku.“

„Už ses jí ptal?“ zeptala se s hraným nezájmem a zvedla se do sedu.

„Ještě ne. Ale snad neodmítne.“

„To bych se hodně divila,“ poznamenala s despektem.

„Co? Proč jako?“

„Protože po tobě jede, Adame.“

Adam se zasmál. „No a? To je její problém. Jen chci doučování z fyziky, nic víc.“

„Jenže ona něco víc možná chtít bude. A klidně by tě mohla vydírat.“

„Vydírat?“

„Jo. Třeba s ní budeš muset někam jít, aby tě na oplátku doučovala. Nebo i něco horšího.“

Adam se zamyslel. „Takže chceš říct, že si nepřiješ, aby mě Vanessa doučovala fyziku, protože se bojíš, že by mezi námi mohlo k něčemu

dojít?“ zeptal se a podezíravě přimhouřil oči. „Nevymyslela sis náhodou tu historku s tím, že poznáš povahu člověka?“

„Ne, to jsem si nevymyslela,“ skoro uraženě se na něj podívala. „Říkala jsem, že je víc důvodů, proč ji nemám ráda. Jednak je zlá a jednak mi tě chce přebrat.“

„Má to znamenat, že mi nevěříš? Myslíš, že se na ni vrhnu, až mi bude vysvětlovat výpočty ze stavební fyziky? Uznávám, že je to velmi vzrušující téma, ale jsem si jistý, že se ovládnou.“

Lehce ho plácla přes ruku. „Nech si ten ironický tón. Víš, že ti věřím. Ale jí ne. Zkrátka si myslím, že se o něco pokusí a ty... zkrátka jí to dovolíš. Třeba z vděčnosti, to je fuk. Kromě toho, Vanessa je hezká.“

„Moje želva je hezká, moje sestřenice je hezká... dokonce naše sousedka je hezká. Znamená to snad něco?“

Jen zavrtěla hlavou.

„No vidíš. Víš, co je pro mě důležité? Udělat tu zkoušku. A nějaká Vanessa si může zkoušet, co chce, protože jí to k ničemu nepomůže. Chci být s tebou, a to se nezmění.“

„Jak myslíš. Ale potom mi neříkej, že jsem tě nevarovala.“

„No tak,“ vzal ji za ruku a přiměl ji, aby se vrátila vedle něho. „Vždyť miluju tebe a ty to víš. Nikdy se to nezmění,“ pohladil ji po tváři, když se mu podařilo dostat ji vedle sebe. „Miluju tě od chvíle, kdy jsi mi pomohla vstát, když jsem spadl z kola.“

Esther se rozesmála a přitulila se k němu. „Jenom kdybys nekecal.“

Vzpomněla si na ten den před spoustou let, kdy se o pár domů dál přistěhovali noví sousedé, jejichž dvě malé děti se ještě ten den odpoledne proháněly po ulici na kolech. Zrovna se vracela domů z dětského hřiště ve vedlejší ulici, když viděla, jak jedno z nich z kola spadlo.

Rozeběhla se tím směrem, pomohla chlapci vstát a zeptala se, jestli je v pořádku. Nabídla, že mu ukáže, kde je hřiště, aby odvedla pozornost od odřených kolen a dlaní a taky aby přestal natahovat.

Když se vzápětí přirítila Andrea, jeho o rok mladší sestra, aby zjistila, jestli je Adam v pořádku, seznámila se i s ní. Velmi rychle se z nich stali kamarádi a pořád jimi byli. Po pár měsících nastoupili do stejné školy, Adam přímo do třídy s Esther, Andrea o ročník níž, a trávili spolu i většinu volného času.

Adam a Andrea stále bydleli tam, kde kdysi, zato Esther se s bábínkou přestěhovala do bytu blíž centru, když před dvanácti lety zemřela Stella, matka Esther. Dům byl pro ně dvě příliš velký a vážalo se na něj spoustu vzpomínek, které prohlubovaly bolest ze ztráty Stelly.

Díky tomu, že chodila do stejné školy jako Adam a Andrea, s nimi neztratila kontakt, ač bydlela poměrně daleko od nich.

Esther s Adamem nastoupili na stejnou střední školu a na konci prvního ročníku se vztah mezi nimi začínal přetvářet v něco víc, což obnášelo asi měsíc rozpačitosti na obou stranách, protože oba se báli udělat první krok, aby nepřišli o nejlepšího kamaráda. Nakonec se však osmělili (sehrála v tom roli schopnost Esther vycítit pocity druhých), a z jejich přátelství vznikla láska, která vydržela déle, než bylo u jejich vrstevníků zvykem.

„Vždycky jsem měla slabost pro kluky s odřenými koleny a velkými slzami.“

„Nebřečel jsem,“ ohradil se Adam, ale stále se usmíval.

„Ne, nebrečel. Křičel jsi, jako by tě vraždili,“ dobírala si ho.

„No tak to teda ne –“

„Počkej.“ Esther zaslechla klepání a bleskurychle vstala z postele, dřív než to Adam stihl zaregistrovat.

„To bude bábinka,“ řekla Esther šeptem a Adam jen zakoulel očima a zvedl se z postele. Raději si šel sednout do jednoho ze dvou křesílek v rohu pokoje. Věděl, že její babička ho nemá moc v lásce; sice nikdy nic neřekla naplno, ale její podezíravé a skoro obviňující pohledy byly dost výmluvné.

Občas se mu zdálo, jako by se na něho dívala skoro až nenávislně. Proto se snažil nezavdávat jí důvod, aby ho chtěla vyhodit. Slyšel, jak se Esther začala mezi dveřmi bavít s bábinkou, a hmátl do tašky pro skripta, aby mohl předstírat, že se učí.

2.

„Jsi sama?“ Slyšel její babičku.

Esther si povzdechla. „Ne, babi. Je tu Adam.“

„Bude tu přes noc?“ Vůbec si nebrala servítky, zřejmě jí bylo fuk, že ji Adam musel slyšet.

„Ještě nevím,“ Esther se snažila o trpělivý tón. Sice měla bábinku ráda, ale když přišlo na Adama, svým přístupem ji vážně štvála.

„Mám připravit něco k večeři?“ změnila paní Kellerová téma.

„Nemusíš, cestou jsme se stavili na jídlo. Pak si když tak něco vezmeme,“ odpověděla Esther. Očekávala, že bábinka se bude dožadovat nahlédnutí do jejího pokoje, aby zjistila, jestli se tam nedějí nějaké nepřístojnosti. A stará paní přesně to udělala.

„Dobrý den, paní Kellerová,“ řekl Adam zdvořilým tónem a vzhlédl od studijních materiálů, které před chvílí namátkou vytáhl z tašky. „Jak se máte?“

„Jde to,“ utrousila a její hlava zmizela ze dveří.

„Babi, musíme se učit,“ popohnala ji Esther a za chvíli zavřela dveře svého pokoje. Opřela se o ně zády a zhluboka si povzdechla.

„Proč mám babičku, která musí strkat nos do mého soukromí?“

Adam se povzbudivě usmál. „Mohlo by to být horší, Esther.“

„Tak to už si nedokážu představit.“

„Mohla by mě vyhodit a zakázat ti vídat se se mnou.“

„To by neudělala,“ namítla. „Oprava. To bych jí nedovolila.“

„Pojď sem.“

Udělal, co chtěl, a došla k němu. Stáhl si ji na klín a krátce ji políbil. „Když máme dnešní kontrolu za sebou, co kdybysme se přesunuli do postele a pustili si ten film, na který jsi mě sem dneska nalákala?“

„Měl by ses učit,“ namítla slabě a položila si hlavu na jeho rameno.

„Později,“ navrhl, i když oba věděli, že pokud nezačne hned, už se k tomu později nedonutí.

„Adame...“ povzdechla si. Bála se, že mu bude čas strávený sledováním filmu chybět.

„Zítřka se budu učit celý den, od rána až do večera,“ prohlásil a vstal, Esther přitom vzal do náruče a nesl ji k posteli. Položil ji doprostřed a skočil vedle ní. „Můžu zůstat přes noc?“ zeptal se s neodolatelným úsměvem.

Rozesmála se. „Můžeš zůstat, ale víš, že bábinka sem může kdykoliv vejít. A pokud zamkneme, bude bouchat do dveří, dokud neotevřeme.“

Zhluboka si povzdechl. „To nevadí,“ pronesl. „Teda – vadí, v jistém smyslu. Chci říct, že mi to nezabrání zůstat tu přes noc, i když budeme jen spát.“

„Možná když budeme úplně potichu a vydržíme dlouho vzhůru...“ dělala si naděje.

„Myslím, že na tohle má tvoje bábinka šestý smysl. Stačí, abysme na to pomysleli, a ona už ví, že dnes v noci musí hlídkovat,“ poznamenal. „Tak mě napadá, neumí tvoje bábinka totéž, co ty? Protože tím by se to vysvětlovalo.“

„To nevím,“ přiznala zmateně. „Ale může jí to být jedno. Sakra, jsme dospělí, nebo ne?! Můžeme si dělat, co chceme. Vždyť nám bude letos třiadvacet, proboha.“

„Myslím, že ona na to má jiný názor,“ odtušil.

„Na to se nikdo neptá,“ posadila se na posteli a pomalu vstala. „Zajdu pro něco na zub k tomu filmu,“ usmála se, když Adam odmítal pustit její ruku.

Nechtěl, aby se od něj vzdalovala, už tak strávil celý den bez ní. Když ale zmínila jídlo, rychle ji pustil. „Ať je toho hodně. A taky vezmi pití. Prosím,“ dodal a poslal jí pusu.

Esther jen pobaveně kývla a vydala se do kuchyně. Když se vracela se dvěma velkými pytlíky chipsů a dvoulitrovou lahví ledového čaje, už za dveřmi svého pokoje uslyšela zvuk kytary.

Vešla do místnosti a ani se nemusela dívat k posteli, aby věděla, že si Adam vzal její starou kytaru, kterou kdysi vyloudila na svém bratranci. Neměla talent, ale něco zahrát uměla. Ovšem v Adamově přítomnosti to raději nedělala, protože on uměl hrát stokrát lépe než ona. Ráda poslouchala, když hrál.

„Tohle jsem vymyslel před pár dny,“ řekl polohlasem a hrál příjemnou melodii. „Líbí se ti?“

„Moc,“ odpověděla popravdě a odložila lahev i chipsy na stůl.

„Andy se to taky líbí,“ říkala, že se na to pokusí vymyslet slova a dáme to na zkoušku dohromady.“ Každou středu trávil s Andreou pár hodin v jejich nepoužívané garáži hraním. Měli tam i bicí, které si před pěti lety přáli k narozeninám a na něž hrála především Andrea, i když primárně se věnovala zpěvu.

Stále se pokoušeli vymýšlet songy, a dokonce už poslali pár nahrávek do hudebních vydavatelství, ale nikdy jim nepřišla odpověď. Nedařilo se jim ani sehnat další muzikanty, se kterými by vytvořili pořádnou kapelu. I když už dávno snížili kdysi přísná kritéria na to, koho do kapely vezmou, bylo to těžší, než čekali – většinou to všechny po pár týdnech, nanejvýš pár měsících, přestalo bavit. Možná to ale bylo dobře, protože o nějakém talentu se u drtivé většiny adeptů nedalo ani mluvit... a tak už to v podstatě vzdali a zůstávali většinu času ve dvou.

„Tak mi to potom zahrajete, až to budete mít kompletní, jo?“ Esther trávila středeční odpoledne sama, byl to jediný den v týdnu, kdy měli s Adamem zcela odlišné aktivity. Ona chodila hrát tenis s kamarádkou Sofií a pak spolu obvykle někam zašly.

„Jasně. Jsi náš jediný fanoušek.“

Esther se rozesmála. „To je moc hezká výsada.“

Adam si dál pohrával se strunami a Esther viděla, jak přirozené to pro něj je. Jako by jeho ruce byly pro kytaru stvořeny. Dokázal vyloudit nádherné melodie, které by Esther vydržela poslouchat celé hodiny.

„Je nádherná,“ pousmála se, když k ní Adam na chvíli vzhlédl.

Zničehonic přestal hrát a přitiskl dlaň na struny, aby je umlčel. „Stejně je to k ničemu.“

„To neříkej,“ zamračila se.

„Proč ne?“ posměšně zvedl obočí a odložil kytaru. „Nikdy z toho nic nebude.“

Esther na něj pevně pohlédla. „Jsem si jistá, že bude.“

„Jo?“ měl v očích posměch, který ale nepatřil Esther, spíš jemu samotnému. „Vždyť jsem ani neudělal talentovky. Dvakrát,“ připomněl svůj neúspěšný pokus studovat hudbu.

„Vždyť víš, co si o tom myslím,“ zavřela hlavou. „Nic to neznamená. Máš obrovský talent a je jejich chyba, že to neviděli. Nepotřebuješ hudební vzdělání, abys byl dobrý v tom, co děláš. Ale prorazit v hudbě je jedna z nejtěžších věcí, musíte zkoušet vystupovat a získat kontakty a –“

„Nic z toho nikdy nefungovalo,“ přerušil ji rezignovaně. „Zkoušeli jsme vystupovat, ale skoro nikde nás nenechají hrát jen tak. A víš, jak je to s Andy. Pořád někde lítá, milion projektů... Nemá to cenu.“

„Opravdu si myslím, že jednou uspěješ.“

„Kéž bys měla pravdu,“ pokusil se o úsměv. „Zatím ale trčím tady a musím studovat školu, která mě nebaví. Hraju si doma v garáži a ani nemám kapelu. Nestojí to za nic. Můj život nestojí za nic.“

Posadila se vedle něj a políbila ho na tvář ve snaze ho povzbudit. „To neříkej, miláčku. Pořád máš ještě mě.“

„Ty jsi jediná výjimka,“ řekl tiše. „Bez tebe by můj život nestál vůbec za nic.“

Esther bylo z jeho slov smutno, protože věděla, že to myslí vážně. Nebyl šťastný, věděla to. Alespoň ne úplně. Často jí říkal, že jenom ona ho drží nad vodou, bez ní by to nezvládal.

Věděla, že nikdy nechtěl studovat stavební fakultu, že to byla jenom pojistka, kdyby nevyšla přihláška na uměleckou školu. Jenže z pojistky se stala realita, jelikož Adam u přijímacích zkoušek neuspěl, a to ani napodruhé, když to po roce zkusil znovu.

Byl neklidný, toužil po jiném životě, než jaký žil. Bohužel měl příliš vysoké cíle na to, aby jich mohl lehce dosáhnout. Kvůli svým nenaplněným snům se trápil a nedokázal se smířit s obyčejným, všedním životem.

Na to bohužel nebyl lék.

Nemohla mu pomoci, a z toho ji bolelo srdce. Přála si, aby byl šťastný, aby mu k tomu stačilo tak málo jako jí.

„A co když za rok pojeděš studovat do Berlína a já tady zůstanu?“ promluvil Adam do ticha.

„Nepojedu bez tebe.“

„Je to tvůj sen,“ namítl.

„Není, nezáleží mi na tom, jestli dostuduju tady, nebo v Německu,“ vrtěla hlavou. „Mnohem raději zůstanu tady, s tebou,“ zdůraznila.

Díky tomu, že její rodina byla napůl německá, už od základní školy zvažovala studium na některé z německých univerzit, protože by to pro ni jazykově nepředstavovalo problém. Rozhodnutí odložila na dobu, kdy se bude hlásit na navazující studium, nicméně už teď si byla jistá, že nikam nepojede. Nehodlala být bez Adama.

„Oba budeme dál studovat tady,“ dodala rozhodně. „Nic nás nerozdělí, nebo ano?“

Adam se na Esther chvíli díval, pozoroval něžné rysy její krásné tváře. Rty jí zvlínil povzbudivý úsměv, který se jí odrážel i v temně modrých očích. Měla ty nejkrásnější a nejlaskavější oči na světě. Přes-

tože ji znal skoro celý život, nepřestávalo ho překvapovat, jak je překrásná. Měl ohromné štěstí, že je v jeho životě. Že opětuje jeho lásku. Co by si bez ní jen počal?

V návalu citu ji pevně objal. „Ne, nic nás nerozdělí.“

Láskyplně ho políbila a trochu se odtáhla. „Pustíme si ten film? Přinesla jsem ti dva balíčky chipsů.“

Zatvářil se nadšeně. „To mi říkáš až teď? Sem s tím!“

Esther jeho snahu ocenila smíchem.

3.

Úterý 12. ledna 2016

Esther se vrátila do studovny, kde se měla před půl hodinou setkat s Adamem. Dochvilnost nepatřila k jejím nejsilnějším stránkám, většinou nabrala zpoždění, ať se snažila, jak se snažila.

Dosedla na židli vedle Adama, který byl doteď ponořený ve skriptech a učebnicích fyziky, a dočkala se uvítacího polibku.

„Promiň, že jdu pozdě,“ vydechla.

Zavrtěl hlavou na znamení, že se nic neděje, a ukázal na knížky. „Jak vidíš, nenudil jsem se. Teda nudil, ale ne proto, že bych neměl co dělat,“ zazíval a protáhl se.

„Nesu skvělé zprávy,“ pokračovala, zatímco vytahovala svoje skripta, z nichž se chystala učit, zvýrazňovače a poznámkový blok.

„Jaké?“ zajímal se.

„Bábinka jede v pátek navštívit tetu Heidi do Vídně. A teď se podrž,“ varovala ho a Adam se chytil okraje stolu, což ji rozesmálo.

„Bude tam celý víkend.“

Adam naznačil, že málem spadl ze židle a jen tak tak se na ní udržel. „Celý víkend? Myslíš celou sobotu a celou neděli?“

„Ano,“ přitakala rozzářeně. „Odjíždí v pátek a vrátí se až v pondělí i s tetou, která přijede na pár dní k nám.“

„Ne,“ Adam si dramaticky položil ruku na čelo. „To není možné!“

„Vážně,“ smála se šťastně. „Víš, co to znamená?“

„Raději to chci slyšet od tebe.“

Naklonila se blíž k němu, aby mu to mohla pošeptat. „Asi si tě pozvu domů a rozhodně tě nepustím z postele až do pondělního rána.“

Adam si opřel čelo o její rameno a zavřel oči. „Tolik skvělých zpráv hned po ránu asi nepřezhiju.“

„Bude to úžasný víkend,“ slibovala. „Tak co, přijdeš?“

„Pochybuješ snad o tom?“ zvedl hlavu a radostně ji políbil. „Musíme nachystat zásobu jídla, pití, filmů a hudby. A dálkové ovladače.“

„Nemůžu se dočkat. Konečně budeme mít klid a soukromí,“ povzdechla si nad tou krásnou představou. „Jenom Charlie se bude dožadovat svých pravidelných procházek.“

„To vůbec nevádí,“ prohlásil Adam. „Klidně s ní budu chodit ven.“

„To ti připomenu, až se ti nebude chtít z postele. Mimochodem, dneska hrají v kině ten film, na který jsme chtěli jít. Půjdeme? Zvu tě,“ dodala rozverně.

„Dneska? Promiň, nemůžu,“ zavrtěl hlavou. „Mám to doučování.“

„Aha,“ snažila se nedat najevo zklamání a znepokojení. „Tak půjdeme jindy, to je fuk.“ Otevřela skripta a začala v nich listovat.

„Ty se zlobíš?“

„Ne,“ odpověděla. „Doučování má přednost, to je jasné. Chápu to,“ ujistila ho, aniž by na něj pohlédla. „Jen by to mohlo být s někým jiným,“ dodala polohlasem.

„Pořád ti jde o tohle? Já myslel, že už jsme to vyřešili,“ Adam si otráveně povzdechl.

„Vždyť nic neříkám,“ opáčila a s pohledem do skript se začala tvářit soustředěně.

Středa 13. ledna 2016

Esther ukončila telefonát se Sofií, která se jí omluvila, že dneska nemůže jít hrát tenis, protože jí do toho něco přišlo. Esther místo toho vzala Charlie a udělaly si dlouhou procházku do čtvrti, kde kdysi bydlela; řekla si, že si zajde poslechnout ten nový song, na kterém Adam s Andy pracovali poslední týden.

Měla jejich hudbu moc ráda, podle ní měli opravdový talent a velký potenciál. A byla přesvědčená, že to hodnotí objektivně – to, že se s nimi většinu života přátelila a s Adamem i přes čtyři roky chodila, na to nemělo vliv. Byla si jistá, že kdyby nestáli za nic, řekla by jim to. Samozřejmě ne tak natvrdo, ale nějak taktně by naznačila, že není nejlepší nápad do toho investovat tolik času a energie.

Když zazvonila u nich doma, neotevřela jí jejich matka, jak očekávala, nýbrž Andrea.

Drobná blondýnka byla nepřehlédnutelná nejen díky svým velkým, zářivě zeleným očím, do nichž byl beznadějně zamilovaný snad každý muž v okruhu deseti kilometrů, ale i díky hustým světlým vlasům, které jí v měkkých vlnách spadaly téměř do poloviny zad. Věčně byly lehce rozčuchané, což jí jen přidávalo na neodolatelnosti. Podle Esther však její největší kouzlo spočívalo v tom, že se chovala, jako by

si svých půvabů vůbec nebyla vědomá a netušila, jak na své okolí působí. Což byla částečně pravda – ač byla zdravě sebevědomá, byla zároveň přesný opak toho, co se obvykle označuje jako *přízemní*. Mohla za to její umělecká nátura, měla hlavu plnou kreativních nápadů, a nezabývala se nepodstatnými záležitostmi, jako je vzhled, na to byla příliš velká bohémka.

Ostatně i teď vypadala, že ji bratrova přítelkyně vyrušila uprostřed tvůrčí činnosti, jelikož na sobě měla velkou pánskou košili, jež byla na mnoha místech umazaná od barev. Slabou šmouhu měla Andy i na tváři, všimla si Esther. Malování bylo Andreinou velkou vášní, hned po hudbě.

„Vy nezkoušíte?“ podivila se Esther místo pozdravu. Očekávala, že dávno budou v garáži hrát, byly čtyři hodiny odpoledne.

Roztomilá blondýnka zavrtěla hlavou, zatímco v podřepu drbala Charlie na břichu, která si odevzdaně lehla na záda na rohožku. „Adam má dneska doučování.“

„Vážně? Vždyť ho měl včera,“ řekla Esther zmateně. „Navíc mi nic neřekl.“

„Asi zapomněl a včera to nestačilo,“ pokrčila rameny a dál se věnovala fence. „Půjdete dál?“

„Ne, díky, nechci tě rušit, když maluješ... radši se vrátíme domů. Měla bych se učit.“

„No jo, brácha se taky pořád učí, fakt zábava,“ vzhledla Andrea ke kamarádce. Na rozdíl od svého staršího sourozence se rozhodla po střední škole nepokračovat na vysokou, alespoň ne hned. V podstatě si chtěla dopřát rok volna, aby si mohla rozmyslet, co dál. Pár večerů

v týdnu pracovala jako barmanka a zbytek času se věnovala svým rozličným zájmům. „Fakt nechceš ani na chvíli? S malováním jsem pro dnešek stejně hotová, došla inspirace.“

Esther měla na jazyku, že už půjde, ale pak bezděky zachytila její pocity, a rozmyslela si to. „Jasně, aspoň mi řekneš, co nového s Felixem,“ kývla s úsměvem, protože neomylně poznala, že Andrea si s ní chce promluvit o svém klukovi.

Andy se potěšeně usmála a odepnula Charlie vořítko, aby mohla volně vběhnout do domu. Když vešla dovnitř i Esther, zavřela za nimi domovní dveře a společně vyrazily chodbou ke schodům nahoru.

...

Rozhodla se, že se tím nebude trápit. Vůbec na to nebude myslet.

No tak jí Adam neřekl, že má další doučování s Vanessou. Možná jen zapomněl. Věděla, že je pod tlakem, ale mohl jí snad aspoň napsat, no ne?

Tohle mu jen tak nepromine, zatvrdila se, a snažila se ignorovat svůj mobil na nočním stolku. Vyzývavě tam ležel a snažil se ji přimět, aby Adamovi zavolala.

Ne, ani omylem. Nezavolá mu, k tomu se přece nesníží. To on musí zavolat jí.

Když se utvrdila ve svém rozhodnutí, naposledy si prošla skripta na zítřejší zkoušku.

Sice na to neměla tolik času, kolik původně plánovala, protože se zapovídala s Andreou, ale nelitovala toho. Občas potřebovaly probrat

kluky a další témata, která se v přítomnosti Adama nebo Felixe řešit jednoduše nedala. A v poslední době neměly moc takových příležitostí, proto byla za dnešek ráda, a věděla, že Andy to vidí stejně.

Stejně už bych toho do hlavy o moc víc nenatlačila, mávla nad tím v duchu rukou.

Ovšem když odcházela od Andrey, Adam pořád nebyl doma. Zřejmě byl pořád s Vanessou.

Esther by se s tím byla smířila.

Kdyby jí to zatraceně řekl předem nebo jí zavolal!

Co si o tom takhle mohla myslet? Rozhodně nic dobrého.

Vzala si knížku, kterou měla rozečtenou, a vlezla si s ní do postele. Bylo teprve osm, měla ještě část večera před sebou. Snažila se ignorovat slabou vůni z polštáře, na kterém spával Adam, když tu byl. Přestože tady spal naposledy o víkendu, vůně zůstávala.

Když jí začal zvonit mobil, nejprve pohlédla na hodiny. Půl deváté. Ignorovala své bušící srdce a ještě ho chvíli nechala zvonit, než pro něj sáhla. Nemusela se dívat na displej, aby věděla, že volá Adam. Na jeho číslo měla nastavenou speciální melodii.

„Prosím?“ řekla schválně, jako by nevěděla, kdo volá.

„Máš něco důležitého na práci?“ ozval se Adam.

„Učím se,“ zalhala. Přece mu nebude vykládat, že se snaží začíst do knížky, zatímco se jí v hlavě honí představy jeho a Vanessy...

„A nechceš společnost?“

„Společnost?“ zopakovala.

„Jestli jo, tak mi pojď otevřít. Jsem dole, ale nechci zvonit, abych nezburcoval tvou bábinku.“

Rezignovaně si povzdechla. „Hodím ti klíče, počkej pod oknem.“ Vstala z postele, otevřela okno a klíče dopadly z pátého patra na trávník.

„Mám je,“ ozvalo se tlumeně zdola.

Charlie se objevila v pokoji, protože zaslechla otevírání okna, což ji vždycky spolehlivě vylákalo z pelíšku. Esther se vydala do předsíně s Charlie v patách, aby Adamovi otevřela dveře do bytu. Nechtěla riskovat, aby si bábinka myslela, že se jim někdo dobývá do bytu, kdyby si Adam odemkl sám, protože by ho taky mohla přetáhnout deštníkem po hlavě.

Ne že by si to nezasloužil.

Beze slova ho nechala vejít dovnitř a zavřela za ním. Neměla v plánu ho vítat ani z poloviny tak nadšeně jako Charlie. Měla chuť psa napomenout, ale nakonec neřekla nic. Ostatně, Charlie si s nějakou sebeúctou nemusela lámat hlavu... a o to měla všechno snazší.

4.

„Estherko?“ ozvalo se z pokoje, který patřil její babičce.

„Ano?“ povzdechla si a šla k jejím dveřím, které byly příliš blízko těch domovních na to, aby stará paní nezaregistrovala příchod návštěvy.

„Někdo přišel?“ ozvalo se zase hlasitě.

„Ano, babi. Adam.“ Otevřela dveře a strčila hlavu dovnitř. „Ale neboj, nezdrží se dlouho,“ sladce se usmála a zavřela dveře do bábiničina pokoje.

Naštěstí měla pokoj na druhé straně velkého třípokojového bytu, takže musela přejít celý byt, aby se tam dostala. To jí dávalo alespoň zdání soukromí.

Cítila, že Adam má dobrou náladu, ani stín provinění se v jeho pocitech neobjevil. Trochu ji to štvalo.

„Jaké bylo doučování?“ zeptala se pichlavě, když se Adam posadil na její postel. Charlie se mu způsobně posadila k nohám a nechala se drbat za ušima.

„Myslím, že docela produktivní,“ usmál se Adam. „Hodně věcí jsem pochopil, teď to jenom musím udržet v hlavě až do zítřejšího odpoledne.“

„Aha. A jak se má Vanessa?“ Začala si uklízet na stole, jako by to bylo důležité.

Adam se zatvářil zmateně. „Asi fajn, ale nemyslím si, že tě zajímá Vanessa. Děje se něco, Esther?“ Nemohl si nevšimnout jejího tónu i celkové podrážděnosti.

„Záleží, jak se na to díváš.“ Nemohla si pomoci, úsečné věty jí pomáhaly zbavit se frustrace, kterou cítila. Adam jí ještě nikdy nic nezatajil, byla to pro ni nová situace. A upřímně, vůbec netušila, jak se s tím vypořádat.

Charlie vážně pohlédla na Esther, potom stočila pohled k Adamovi, a usoudila, že bude lepší vlézt pod postel.

„Zlato, přestaň mluvit v hádankách a radši mi to řekni rovnou,“ požádal ji Adam klidně a narovnal se, když Charlie zmizela pod postelí a už nevyžadovala další drbání.

„Tak fajn. Třeba bych ráda znala důvod, proč jsi mi zatajil, že máš dneska další doučování s Vanessou. Dozvěděla jsem se to, až když jsem k vám dneska přišla a Andy mi řekla, že jsi u Vanessy, místo toho, abyste zkoušeli.“

Zatvářil se zmateně. „Vždyť jsem ti říkal, že mám doučování.“

„Ne, Adame. Říkal jsi to včera, ale o dnešku ani slovo.“

„Určitě jsem ti to říkal,“ prohlásil přesvědčeně. „Včera měla Vanessa jen hodinu čas, tak jsme se domluvili ještě na dnešek.“

„Kdybys mi to řekl, pamatovala bych si to. Vím na sto procent, že jsi mi nic neřekl.“

Adam si povzdechl. „No tak, Esther. Jestli jsem to zapomněl zmínit, tak se omlouvám. Jsem poslední dny docela roztržitý. Už mám toho stresu plné zuby. Ale nechci, abys za tím hledala něco, co tam není. Prosím. To poslední, co potřebuju, je hádat se s tebou,“ pohlédl

na ni a ona poznala, že říká pravdu. Cítila jeho únavu i nervozitu kvůli zítřku. A taky cítila, že nelže.

„Tak dobře. Máš štěstí, že poznám, že mi nelžeš.“ Pomalu došla k posteli a sedla si vedle něj.

„Za to jsem opravdu rád. Nemám sílu tě přesvědčovat půlku večera o tom, že říkám pravdu.“

„Nemusíš,“ povzdechla si, když ji objal. „Jen mi takové věci příště říkej, ano? Protože z mého pohledu to vypadalo opravdu podezřele. Celé odpoledne mě to užíralo.“

„Slibuju. A ty mi trochu důvěřuj.“ V jeho hlase zazněla slabá výčitka.

„Tobě věřím, ale Vanesse ani za mák.“

„Už to nemusíme řešit, doučování skončilo. A nic se nestalo.“

Zvedla hlavu a pohlédla mu do očí. „Nepokusila se vůbec o nic?“

„No... jenom mi navrhla, jestli nechci někam v pátek zajít, jestli tu zkoušku oba uděláme. Jakože na oslavu. Odmítl jsem,“ dodal rychle, když cítil, jak se Esther napjala a začala se od něj odtahovat. „Řekl jsem, že mám celý víkend zaplněný program.“

„Já věděla, že něco zkusí. Ještě že ses nedal.“

„Blázníš? Vyměnit víkend s tebou? Za nic na světě. Ani minutu z něj.“

Usmála se. „Těšíš se tak jako já?“

„Mnohem víc,“ ujistil ji. „Už jenom jeden a půl dne a bude tady ten nejúžasnější víkend roku.“ Rozesmála se, když se otočil a povalil ji na záda. „Malá ochutnávka toho, co nás čeká,“ zašeptal jí do ucha a políbil ji na krk.

Esther začala rychleji dýchat, když se posunul nad ni. Zpočátku ji líbal jen lehce a pomalu, ale brzy jejich polibky nabraly na vášnivosti. Musela potlačit zasténání, když se mu rukou podařilo zajet jí pod tričko a hladil její rozpálenou pokožku.

Rozhodně nepřipadalo v úvahu, aby přestávali. Esther měla pocit, že by to ani nedokázala. Vzrušení, které v ní Adam vyvolal několika polibky a doteky, jí zatemňovalo mysl a za nejdůležitější teď považovala získat další a další polibky, kterých se nemohla nabažit. Hladila ho ve vlasech, a tím si pojistila, že ji bude dál líbat.

Zrovna když Adam sevřel v dlani její ňadro, ozvalo se zaklepání na dveře.

Esther vydala tichý zvuk podobný zakňučení, když Adam okamžitě přestal s líbáním i s doteky a rychle se posunul vedle ní.

„Sakra, sakra!“ Esther vyskočila z postele, v rychlosti si narovнала oblečení a prohrábla dlouhé černé vlasy.

„Co je?“ vyštěkla na bábinku, když otevřela dveře. Cítila, jak jí jemně brní rty z dlouhého líbání, a byla si jistá, že je to i vidět. Tedy ne to brnění, ale následky líbání.

„Budeš chtít nějakou večeři?“ zeptala se bábinka a Esther měla chuť ji uškrtnit.

„Ne, už jsem večeřela.“ Chtěla zavřít dveře, bábinka však ještě neskončila.

„Jak dlouho tu ještě bude Adam? Říkala jsi, že se nezdrží dlouho.“

Esther se pomalu nadechla, aby se ovládla. Rozladění se jí však odrazilo v modrých očích. „Nevím, jak dlouho tu ještě bude. Nemusíš si dělat starosti, postarám se o něho.“

„Dobrý večer, paní Kellerová,“ Adam se objevil vedle Esther. „Už radši půjdu, je pozdě,“ pohlédl na Esther.

Zatvářila se nesouhlasně. Myslela si, že budou pokračovat, kde skončili, jen co bábinka odejde.

„Ještě můžeš chvíli zůstat,“ řekla to dost prosebným tónem, což ani nezamýšlela. Ale srdce jí ještě divoce tlouklo z jejich vášnivého mazlení a ona toužila po pokračování. Potřebovala pokračování.

„Zítرا bude náročný den,“ zavrtěl hlavou. „Bude lepší, když se vrátím domů a ještě si všechno naposledy projdu.“

„Tak dobře, vyprovodím tě dolů,“ souhlasila rezignovaně. „Ještě něco, babi?“ skoro se obořila na bábinku, která stále stála přede dveřmi.

„Ne. Dobrou noc, Adame. Pozdravuj rodiče,“ řekla zdvořile a otočila se, aby se vrátila do své ložnice.

„Budu,“ slíbil. „Dobrou noc, paní Kellerová.“

Esther vedla Adama ke dveřím bytu, kde si nazula boty, aby s ním mohla sejít dolů. Jen co nastoupili do výtahu, vyčítavě na něho pohlédla.

„Proč nechceš zůstat? Nelíbilo se ti to snad?“

„No tak, na tohle znáš moc dobře odpověď,“ naklonil hlavu ke straně. „Nic bych si nepřál víc než pokračovat.“

„Tak ses nemusel nechat vystrnadit tou prokletou starou bábou a mohli jsme pokračovat.“ Vážně byla na bábinku naštvaná. Chovala se k ní, jako by jí bylo dvanáct.

„Je to tak lepší, věř mi. Tvoje bábinka by nám nenechala chvilku klidu, znáš ji. Všechno by pokazila. Pětkrát by se tě přišla na něco

zeptat, dvakrát by tě poslala vyvenčit Charlie a nakonec bysme byli všichni naštvaní.“

Vystoupili v přízemí a ještě se na chvíli zastavili v chodbě před hlavními dveřmi. Esther Adama objala kolem krku a dlouze políbila. „Kéž už by byl pátek,“ zašeptala. „Potřebuju být s tebou.“

„To já taky,“ přejel jí dlaněmi po zádech a přitiskl ji k sobě. „Slibuju, že si všechno vynahradíme.“

„Zítřa odpoledne máš nějaký program?“

„Záleží, jak dopadne ta zkouška.“

„Když dobře?“

„Tak bysme to mohli trochu oslavit,“ navrhl. „U nás. Tam budeme mít víc klidu než tady. Sice nezaručuju pokračování dneška, protože všichni budou doma... ale i tak je moje sestra tolerantnější než tvoje babička.“

„Někdy mi vážně leze krkem. Omlouvám se, že tohle musíš snášet.“

Jen se zasmál. „To je v pohodě, vážně.“

„V pohodě to není, ale nemůžu s tím nic dělat.“

„Nic mě nemůže odradit, abych byl s tebou. Vůbec nic.“ Zajel jí dlaní do tmavých vlasů a přiblížil její obličej ke svému.

„To jsem moc ráda,“ šeptla a pohládila ho po tváři.

Naposledy ji políbil a na chvíli ji pevně objal. Nadechl se její vůně, která mu zrychlovala tep. „Miluju tě,“ šeptl jí, než se odtáhl.

„Já tebe taky, Adame.“

„Uvidíme se zítřa.“

„Zavolej mi, až budeš doma,“ požádala ho, když vykročil k hlavním dveřím.

„Jasně.“ Ještě se usmál, než zmizel venku.

Esther se vrátila nahoru a na každou bábínčinu věc, kterou cestou do svého pokoje potkala, zavrčela. „Charlie,“ oslovila s povzdechem psa, když dosedla na kraj postele. Najednou jí pokoj připadal strašně prázdný, když tam nebyl Adam.

Fenka vylezla zpod postele a tázavě se na ni zadívala. Esther si ji vytáhla na klín a začala ji hladit po hřbetě. „Buď tak hodná a běž bábince rozkousat bačkory, ano?“ šeptala psovi a Charlie jí místo odpovědi důkladně olízla tvář.

„Vím, že se na tebe můžu spolehnout,“ dodala Esther a nechala Charlie, aby seskočila z jejího klína.